

WYROK

W I M I E N I U

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 lipca 2014 roku

Sąd Okręgowy w Poznaniu w IV Wydziale Karnym - Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Ziiolecka (spr.)

Sędziowie: SSO Mariusz Sygreła

SSR del. do SO Marta Michałek-Dutkiewicz

Protokolant: staż. I. M.

przy udziale Prokuratora Prokuratury Wojskowej del. do Prokuratury Okręgowej M. N.

po rozpoznaniu w dniu 23 lipca 2014 roku

sprawy **E. P. i D. S.** oskarżonych z art. 271 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego w Szamotułach z dnia 7 kwietnia 2014 roku, sygnatura akt II K 864/14

1. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy, uznając apelację obrońcy oskarżonych za oczywiście bezzasadną,
2. zasądza od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa zwrot kosztów procesu za postępowanie odwoławcze w kwocie po 1/2 części, to jest po 10 złotych i wymierza im opłaty za II instancję w kwocie po 320 złotych, przy czym na podstawie art. 16 ustęp 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych, w miejsce opłaty za I instancję ustalonej w punkcie 5 zaskarżonego wyroku określa tę opłatę na kwotę 320 złotych.

/-/M. D. /-/M. Z. /-/M. S.

UZASADNIENIE

E. P. została oskarżona o to, że:

I. w dniu 5 marca 2008 roku, we W., woj. (...), jako funkcjonariusz publiczny, pełniąc funkcję pracownika socjalnego Miejsko Gminnego Ośrodka Pomocy (...)we W., sporządziła dokument w postaci kwestionariusza wywiadu środowiskowego przeprowadzonego z J. S., jako osobą ubiegającą się o pomoc socjalną, stanowiącego podstawę do wydania decyzji nr (...)z dnia 07.03. 2008 roku, w treści którego poświadczyła w nim nieprawdę co do okoliczności mającej znaczenie prawne w ten sposób, że opisała sytuację rodziną, zdrowotną i majątkową wnioskodawcy na podstawie przeprowadzonego wywiadu, gdzie w rzeczywistości taki wywiad nie został przeprowadzony, to jest o czyn z art. 271 § 1 k.k.,

II. w dniu 2 grudnia 2009 roku, we W., woj. (...), jako funkcjonariusz publiczny, pełniąc funkcję pracownika socjalnego Miejsko Gminnego Ośrodka Pomocy (...)we W. sporządziła dokument w postaci kwestionariusza wywiadu środowiskowego przeprowadzonego z J. S., jako osobą ubiegającą się o pomoc socjalną, stanowiącego podstawę do wydania decyzji nr (...)z dnia 03.12.2009r., w treści którego poświadczyła w nim nieprawdę co do okoliczności mającej znaczenie prawne w ten sposób, że opisała sytuację rodziną, zdrowotną i majątkową wnioskodawcy na podstawie

przeprowadzonego wywiadu, gdzie w rzeczywistości taki wywiad nie został przeprowadzony, to jest o czyn z art. 271 § 1 k.k.,

III. w dniu 7 maja 2010 roku, we W., woj. (...), jako funkcjonariusz publiczny, pełniąc funkcję pracownika socjalnego Miejsko Gminnego Ośrodka Pomocy (...) we W. sporządziła dokument w postaci kwestionariusza wywiadu środowiskowego przeprowadzonego z J. S., jako osobą ubiegającą się o pomoc socjalną, stanowiącego podstawę do wydania decyzji nr (...) z dnia 7.05.2010r., w treści którego poświadczyla w nim nieprawdę co do okoliczności mającej znaczenie prawne w ten sposób, że opisała sytuację rodzinną, zdrowotną i majątkową wnioskodawcy na podstawie przeprowadzonego wywiadu, gdzie w rzeczywistości taki wywiad nie został przeprowadzony, to jest o czyn z art. 271 § 1 k.k.,

IV. w dniu 17 września 2010 roku, we W., woj. (...) jako funkcjonariusz publiczny, pełniąc funkcję pracownika socjalnego Miejsko Gminnego Ośrodka Pomocy (...) we W. sporządziła dokument w postaci kwestionariusza wywiadu środowiskowego przeprowadzonego z J. S., jako osobą ubiegającą się o pomoc socjalną, stanowiącego podstawę do wydania decyzji nr (...) z dnia 17.09.2010r., w treści którego poświadczyla w nim nieprawdę co do okoliczności mającej znaczenie prawne w ten sposób, że opisała sytuację rodzinną, zdrowotną i majątkową wnioskodawcy na podstawie przeprowadzonego wywiadu, gdzie w rzeczywistości taki wywiad nie został przeprowadzony, to jest o czyn z art. 271 § 1 k.k.,

V. w dniu 8 grudnia 2010 roku, we W., woj. (...), jako funkcjonariusz publiczny, pełniąc funkcję pracownika socjalnego Miejsko Gminnego Ośrodka Pomocy (...) we W. sporządziła dokument w postaci kwestionariusza wywiadu środowiskowego przeprowadzonego z J. S., jako osobą ubiegającą się o pomoc socjalną, stanowiącego podstawę do wydania decyzji nr (...) z dnia 08.12.2010r., w treści którego poświadczyla w nim nieprawdę co do okoliczności mającej znaczenie prawne w ten sposób, że opisała sytuację rodzinną, zdrowotną i majątkową wnioskodawcy na podstawie przeprowadzonego wywiadu, gdzie w rzeczywistości taki wywiad nie został przeprowadzony, to jest o czyn z art. 271 § 1 k.k.,

VI. w dniu 7 lutego 2011 roku, we W., woj. (...), jako funkcjonariusz publiczny, pełniąc funkcję pracownika socjalnego Miejsko Gminnego Ośrodka Pomocy (...) we W. sporządziła dokument w postaci kwestionariusza wywiadu środowiskowego przeprowadzonego z J. S., jako osobą ubiegającą się o pomoc socjalną, stanowiącego podstawę do wydania decyzji nr (...) z dnia 07.02.2011r., w treści którego poświadczyla w nim nieprawdę co do okoliczności mającej znaczenie prawne w ten sposób, że opisała sytuację rodzinną, zdrowotną i majątkową wnioskodawcy na podstawie przeprowadzonego wywiadu, gdzie w rzeczywistości taki wywiad nie został przeprowadzony, to jest o czyn z art. 271 § 1 k.k.,

VII. w dniu 4 kwietnia 2011 roku, we W., woj. (...), jako funkcjonariusz publiczny, pełniąc funkcję pracownika socjalnego Miejsko Gminnego Ośrodka Pomocy (...) we W. sporządziła dokument w postaci kwestionariusza wywiadu środowiskowego przeprowadzonego z J. S., jako osobą ubiegającą się o pomoc socjalną, stanowiącego podstawę do wydania decyzji nr (...) z dnia 05.04.2011r., w treści którego poświadczyla w nim nieprawdę co do okoliczności mającej znaczenie prawne w ten sposób, że opisała sytuację rodzinną, zdrowotną i majątkową wnioskodawcy na podstawie przeprowadzonego wywiadu, gdzie w rzeczywistości taki wywiad nie został przeprowadzony, to jest o czyn z art. 271 § 1 k.k.,

VIII. w dniu 1 czerwca 2011 roku, we W., woj. (...), jako funkcjonariusz publiczny, pełniąc funkcję pracownika socjalnego Miejsko Gminnego Ośrodka Pomocy (...) we W. sporządziła dokument w postaci kwestionariusza wywiadu środowiskowego przeprowadzonego z J. S., jako osobą ubiegającą się o pomoc socjalną, stanowiącego podstawę do wydania decyzji nr (...) z dnia 03.06.2011r., w treści którego poświadczyla w nim nieprawdę co do okoliczności mającej znaczenie prawne w ten sposób, że opisała sytuację rodzinną, zdrowotną i majątkową wnioskodawcy na podstawie przeprowadzonego wywiadu, gdzie w rzeczywistości taki wywiad nie został przeprowadzony, to jest o czyn z art. 271 § 1 k.k.,

IX. w dniu 29 sierpnia 2011 roku, we W., woj. (...), jako funkcjonariusz publiczny, pełniąc funkcję pracownika socjalnego Miejsko Gminnego Ośrodka Pomocy (...) we W. sporządziła dokument w postaci kwestionariusza wywiadu środowiskowego przeprowadzonego z J. S., jako osobą ubiegającą się o pomoc socjalną, stanowiącego podstawę do wydania decyzji nr (...) z dnia 05.09.2011r., w treści którego poświadczyla w nim nieprawdę co do okoliczności mającej znaczenie prawne w ten sposób, że opisała sytuację rodziną, zdrowotną i majątkową wnioskodawcy na podstawie przeprowadzonego wywiadu, gdzie w rzeczywistości taki wywiad nie został przeprowadzony, to jest o czyn z art. 271§ 1 k.k.,

X. w dniu 18 listopada 2011 roku, we W., woj. (...), jako funkcjonariusz publiczny, pełniąc funkcję pracownika socjalnego Miejsko Gminnego Ośrodka Pomocy (...) we W. sporządziła dokument w postaci kwestionariusza wywiadu środowiskowego przeprowadzonego z J. S., jako osobą ubiegającą się o pomoc socjalną, stanowiącego podstawę do wydania decyzji nr (...) z dnia 18.11.2011r., w treści którego poświadczyla w nim nieprawdę co do okoliczności mającej znaczenie prawne w ten sposób, że opisała sytuację rodziną, zdrowotną i majątkową wnioskodawcy na podstawie przeprowadzonego wywiadu, gdzie w rzeczywistości taki wywiad nie został przeprowadzony, to jest o czyn z art. 271§ 1 k.k.,

XI. w dniu 1 lutego 2012 roku, we W., woj. (...), jako funkcjonariusz publiczny, pełniąc funkcję pracownika socjalnego Miejsko Gminnego Ośrodka Pomocy (...) we W. sporządziła dokument w postaci kwestionariusza wywiadu środowiskowego przeprowadzonego z J. S., jako osobą ubiegającą się o pomoc socjalną, stanowiącego podstawę do wydania decyzji nr (...) z dnia 03.02.2012r., w treści którego poświadczyla w nim nieprawdę co do okoliczności mającej znaczenie prawne w ten sposób, że opisała sytuację rodziną, zdrowotną i majątkową wnioskodawcy na podstawie przeprowadzonego wywiadu, gdzie w rzeczywistości taki wywiad nie został przeprowadzony, to jest o czyn z art. 271§ 1 k.k.

Natomiast D. S. została oskarżona o to, że:

I. w dniu 19 września 2003 roku, we W., woj. (...), jako funkcjonariusz publiczny, pełniąc funkcję pracownika socjalnego Miejsko Gminnego Ośrodka Pomocy (...) we W., w treści dokumentu z dnia 03.03.2003r w postaci kwestionariusza wywiadu środowiskowego przeprowadzonego z J. S., jako osobą ubiegającą się o pomoc socjalną, stanowiącego podstawę do wydania decyzji nr (...) z dnia 01.10.2003r., sporządziła jego aktualizację w treści którego poświadczyla w nim nieprawdę co do okoliczności mającej znaczenie prawne w ten sposób, że opisała sytuację rodziną, zdrowotną i majątkową wnioskodawcy na podstawie przeprowadzonego wywiadu, gdzie w rzeczywistości taki wywiad nie został przeprowadzony, to jest o czyn z art. 271§ 1 k.k.,

II. w dniu 6 lutego 2004 roku, we W., woj. (...), jako funkcjonariusz publiczny, pełniąc funkcję pracownika socjalnego Miejsko Gminnego Ośrodka Pomocy (...) we W. sporządziła dokument w postaci kwestionariusza wywiadu środowiskowego przeprowadzonego z J. S., jako osobą ubiegającą się o pomoc socjalną, stanowiącego podstawę do wydania decyzji nr (...) z dnia 16.02.2004r, w treści którego poświadczyla w nim nieprawdę co do okoliczności mającej znaczenie prawne w ten sposób, że opisała sytuację rodziną, zdrowotną i majątkową wnioskodawcy na podstawie przeprowadzonego wywiadu, gdzie w rzeczywistości taki wywiad nie został przeprowadzony, to jest o czyn z art. 271§ 1 k.k.,

III. w dniu 12 lipca 2004 roku, we W., woj. (...), jako funkcjonariusz publiczny, pełniąc funkcję pracownika socjalnego Miejsko Gminnego Ośrodka Pomocy (...) we W., w treści dokumentu z dnia 06.02.2004r w postaci kwestionariusza wywiadu środowiskowego przeprowadzonego z J. S., jako osobą ubiegającą się o pomoc socjalną, stanowiącego podstawę do wydania decyzji nr (...) z dnia 12.07.2004r, sporządziła jego aktualizację w treści którego poświadczyla w nim nieprawdę co do okoliczności mającej znaczenie prawne w ten sposób, że opisała sytuację rodziną, zdrowotną i majątkową wnioskodawcy na podstawie przeprowadzonego wywiadu, gdzie w rzeczywistości taki wywiad nie został przeprowadzony, to jest o czyn z art. 271§ 1 k.k.,

IV. w dniu 9 listopada 2004 roku, we W., woj. (...), jako funkcjonariusz publiczny, pełniąc funkcję pracownika socjalnego Miejsko Gminnego Ośrodka Pomocy (...) we W., w treści dokumentu z dnia 06.02.2004r w postaci kwestionariusza wywiadu środowiskowego przeprowadzonego z J. S., jako osobą ubiegającą się o pomoc socjalną, stanowiącego podstawę do wydania decyzji nr (...) z dnia 09.11.2004r, sporządziła jego aktualizacje w treści którego poświadczyla w nim nieprawdę co do okoliczności mającej znaczenie prawne w ten sposób, że opisała sytuację rodziną, zdrowotną i majątkową wnioskodawcy na podstawie przeprowadzonego wywiadu, gdzie w rzeczywistości taki wywiad nie został przeprowadzony, to jest o czyn z art. 271§ 1 k.k.,

V. w dniu 9 marca 2005 roku, we W., woj. (...), jako funkcjonariusz publiczny, pełniąc funkcję pracownika socjalnego Miejsko Gminnego Ośrodka Pomocy (...) we W. sporządziła dokument w postaci kwestionariusza wywiadu środowiskowego przeprowadzonego z J. S., jako osobą ubiegającą się o pomoc socjalną, stanowiącego podstawę do wydania decyzji nr (...) z dnia 11.03.2005r, w treści którego poświadczyla w nim nieprawdę co do okoliczności mającej znaczenie prawne w ten sposób, że opisała sytuację rodziną, zdrowotną i majątkową wnioskodawcy na podstawie przeprowadzonego wywiadu, gdzie w rzeczywistości taki wywiad nie został przeprowadzony, to jest o czyn z art. 271§ 1 k.k.,

VI. w dniu 19 lipca 2005 roku, we W., woj. (...), jako funkcjonariusz publiczny, pełniąc funkcję pracownika socjalnego Miejsko Gminnego Ośrodka Pomocy (...) we W., w treści dokumentu z dnia 09.03.2005r w postaci kwestionariusza wywiadu środowiskowego przeprowadzonego z J. S., jako osobą ubiegającą się o pomoc socjalną, stanowiącego podstawę do wydania decyzji nr (...) z dnia 28.07.2005r, sporządziła jego aktualizacje w treści którego poświadczyla w nim nieprawdę co do okoliczności mającej znaczenie prawne w ten sposób, że opisała sytuację rodziną, zdrowotną i majątkową wnioskodawcy na podstawie przeprowadzonego wywiadu, gdzie w rzeczywistości taki wywiad nie został przeprowadzony, to jest o czyn z art. 271§ 1 k.k.,

VII. w dniu 3 listopada 2005 roku, we W., woj. (...), jako funkcjonariusz publiczny, pełniąc funkcję pracownika socjalnego Miejsko Gminnego Ośrodka Pomocy (...) we W., w treści dokumentu z dnia 09.03.2005r w postaci kwestionariusza wywiadu środowiskowego przeprowadzonego z J. S., jako osobą ubiegającą się o pomoc socjalną, stanowiącego podstawę do wydania decyzji nr (...) z dnia 14.11.2005r. sporządziła jego aktualizację w treści którego poświadczyla w nim nieprawdę co do okoliczności mającej znaczenie prawne w ten sposób, że opisała sytuację rodziną, zdrowotną i majątkową wnioskodawcy na podstawie przeprowadzonego wywiadu, gdzie w rzeczywistości taki wywiad nie został przeprowadzony, to jest o czyn z art. 271§ 1 k.k.,

VIII. w dniu 8 lutego 2006 roku, we W., woj. (...), jako funkcjonariusz publiczny, pełniąc funkcję pracownika socjalnego Miejsko Gminnego Ośrodka Pomocy (...) we W. sporządziła dokument w postaci kwestionariusza wywiadu środowiskowego przeprowadzonego z J. S., jako osobą ubiegającą się o pomoc socjalną, stanowiącego podstawę do wydania decyzji nr (...) z dnia 28.02.2006r, w treści którego poświadczyla w nim nieprawdę co do okoliczności mającej znaczenie prawne w ten sposób, że opisała sytuację rodziną, zdrowotną i majątkową wnioskodawcy na podstawie przeprowadzonego wywiadu, gdzie w rzeczywistości taki wywiad nie został przeprowadzony, to jest o czyn z art. 271§ 1 k.k.,

IX. w dniu 24 czerwca 2006 roku, we W., woj. (...), jako funkcjonariusz publiczny, pełniąc funkcję pracownika socjalnego Miejsko Gminnego Ośrodka Pomocy (...) we W., w treści dokumentu z dnia 08.02.2006r w postaci kwestionariusza wywiadu środowiskowego przeprowadzonego z J. S., jako osobą ubiegającą się o pomoc socjalną, stanowiącego podstawę do wydania decyzji nr (...) z dnia 28.06.2006r, sporządziła jego aktualizacje w treści którego poświadczyla w nim nieprawdę co do okoliczności mającej znaczenie prawne w ten sposób, że opisała sytuację rodziną, zdrowotną i majątkową wnioskodawcy na podstawie przeprowadzonego wywiadu, gdzie w rzeczywistości taki wywiad nie został przeprowadzony, to jest o czyn z art. 271§ 1 k.k.,

X. w dniu 19 października 2006 roku, we W., woj. (...), jako funkcjonariusz publiczny, pełniąc funkcję pracownika socjalnego Miejsko Gminnego Ośrodka Pomocy (...) we W., w treści dokumentu z dnia 08.02.2006r w postaci kwestionariusza wywiadu środowiskowego przeprowadzonego z J. S., jako osobą ubiegającą się o pomoc socjalną,

stanowiącego podstawę do wydania decyzji nr (...) z dnia 27.10.2006r, sporządziła jego aktualizacje w treści którego poświadczyla w nim nieprawdę co do okoliczności mającej znaczenie prawne w ten sposób, że opisała sytuację rodziną, zdrowotną i majątkową wnioskodawcy na podstawie przeprowadzonego wywiadu, gdzie w rzeczywistości taki wywiad nie został przeprowadzony, to jest o czyn z art. 271§ 1 k.k.,

XI. w dniu 1 marca 2007 roku, we W., woj. (...), jako funkcjonariusz publiczny, pełniąc funkcję pracownika socjalnego Miejsko Gminnego Ośrodka Pomocy (...) we W. sporządziła dokument w postaci kwestionariusza wywiadu środowiskowego przeprowadzonego z J. S., jako osobą ubiegającą się o pomoc socjalną, stanowiącego podstawę do wydania decyzji nr (...) z dnia 08.03.2007r, w treści którego poświadczyla w nim nieprawdę co do okoliczności mającej znaczenie prawne w ten sposób, że opisała sytuację rodziną, zdrowotną i majątkową wnioskodawcy na podstawie przeprowadzonego wywiadu, gdzie w rzeczywistości taki wywiad nie został przeprowadzony, to jest o czyn z art. 271§ 1 k.k.,

XII. w dniu 23 sierpnia 2007 roku, we W., woj. (...), jako funkcjonariusz publiczny, pełniąc funkcję pracownika socjalnego Miejsko Gminnego Ośrodka Pomocy (...) we W., w treści dokumentu z dnia 01.03.2007r w postaci kwestionariusza wywiadu środowiskowego przeprowadzonego z J. S., jako osobą ubiegającą się o pomoc socjalną, stanowiącego podstawę do wydania decyzji nr (...) z dnia 23.08.2007r, sporządziła jego aktualizacje w treści którego poświadczyla w nim nieprawdę co do okoliczności mającej znaczenie prawne w ten sposób, że opisała sytuację rodziną, zdrowotną i majątkową wnioskodawcy na podstawie przeprowadzonego wywiadu, gdzie w rzeczywistości taki wywiad nie został przeprowadzony, to jest o czyn z art. 271§ 1 k.k.,

XIII. w dniu 3 grudnia 2007 roku, we W., woj. (...), jako funkcjonariusz publiczny, pełniąc funkcję pracownika socjalnego Miejsko Gminnego Ośrodka Pomocy (...) we W., w treści dokumentu z dnia 01.03.2007r w postaci kwestionariusza wywiadu środowiskowego przeprowadzonego z J. S., jako osobą ubiegającą się o pomoc socjalną, stanowiącego podstawę do wydania decyzji nr (...) z dnia 07.12.2007r, sporządziła jego aktualizacje w treści którego poświadczyla w nim nieprawdę co do okoliczności mającej znaczenie prawne w ten sposób, że opisała sytuację rodziną, zdrowotną i majątkową wnioskodawcy na podstawie przeprowadzonego wywiadu, gdzie w rzeczywistości taki wywiad nie został przeprowadzony, to jest o czyn z art. 271§ 1 k.k.,

XIV. w dniu 9 czerwca 2008 roku, we W., woj. (...), jako funkcjonariusz publiczny, pełniąc funkcję pracownika socjalnego Miejsko Gminnego Ośrodka Pomocy (...) we W., w treści dokumentu z dnia 05.03.2008r w postaci kwestionariusza wywiadu środowiskowego przeprowadzonego z J. S., jako osobą ubiegającą się o pomoc socjalną, stanowiącego podstawę do wydania decyzji nr (...) z dnia 09.06.2008r, sporządziła jego aktualizacje w treści którego poświadczyla w nim nieprawdę co do okoliczności mającej znaczenie prawne w ten sposób, że opisała sytuację rodziną, zdrowotną i majątkową wnioskodawcy na podstawie przeprowadzonego wywiadu, gdzie w rzeczywistości taki wywiad nie został przeprowadzony, to jest o czyn z art. 271§ 1 k.k.,

XV. w dniu 5 września 2008 roku, we W., woj. (...), jako funkcjonariusz publiczny, pełniąc funkcję pracownika socjalnego Miejsko Gminnego Ośrodka Pomocy (...) we W., w treści dokumentu z dnia 05.03.2008r w postaci kwestionariusza wywiadu środowiskowego przeprowadzonego z J. S., jako osobą ubiegającą się o pomoc socjalną, stanowiącego podstawę do wydania decyzji nr (...) z dnia 05.09.2008r, sporządziła jego aktualizacje w treści którego poświadczyla w nim nieprawdę co do okoliczności mającej znaczenie prawne w ten sposób, że opisała sytuację rodziną, zdrowotną i majątkową wnioskodawcy na podstawie przeprowadzonego wywiadu, gdzie w rzeczywistości taki wywiad nie został przeprowadzony, to jest o czyn z art. 271§ 1 k.k.,

XVI. w dniu 26 listopada 2008 roku, we W., woj. (...), jako funkcjonariusz publiczny, pełniąc funkcję pracownika socjalnego Miejsko Gminnego Ośrodka Pomocy (...) we W. sporządziła dokument w postaci kwestionariusza wywiadu środowiskowego przeprowadzonego z J. S., jako osobą ubiegającą się o pomoc socjalną, stanowiącego podstawę do wydania decyzji nr (...) z dnia 27.11.2008r, w treści którego poświadczyla w nim nieprawdę co do okoliczności mającej znaczenie prawne w ten sposób, że opisała sytuację rodziną, zdrowotną i majątkową wnioskodawcy na podstawie

przeprowadzonego wywiadu, gdzie w rzeczywistości taki wywiad nie został przeprowadzony, to jest o czyn z art. 271 § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 7 kwietnia 2014 roku, Sąd Rejonowy w Szamotułach, uznał oskarżoną E. P. za winną popełnienia zarzucanych jej przestępstw przy uznaniu, że zostały one popełnione w krótkich odstępach czasu i w podobny sposób, to jest za winną popełnienia ciągu przestępstw z art. 271 § 1 k.k. i za to, na podstawie art. 271 § 1 k.k., Sąd Rejonowy wymierzył oskarżonej karę 5 miesięcy pozbawienia wolności.

Tymże samym wyrokiem Sąd Rejonowy w Szamotułach uznał oskarżoną D. S. za winną popełnienia zarzucanych jej przestępstw przy uznaniu, że zostały one popełnione w krótkich odstępach czasu i w podobny sposób, to jest za winną popełnienia ciągu przestępstw z art. 271 § 1 k.k. i za to, na podstawie art. 271 § 1 k.k., Sąd Rejonowy wymierzył oskarżonej karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. w związku z art. 70 punkt 1 k.k., Sąd Rejonowy warunkowo zawiesił wykonanie wymierzonych oskarżonym kar pozbawienia wolności na okres 2 lat tytułem próby.

Nadto, na podstawie art. 71 § 1 k.k., Sąd Rejonowy wymierzył oskarżonym karę po 200 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę po 10 złotych.

Orzekając natomiast o kosztach Sąd Rejonowy, na podstawie art. 627 k.p.k. w związku z art. 633 k.p.k. i art. 2 ustęp 1 punkt 2 i art. 3 ustęp 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych, zasądził od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa zwrot kosztów sądowych po 1/2 części od każdej z nich i wymierzył każdej z nich opłatę w kwocie po 260 złotych.

Wyrok powyższy w całości i na korzyść każdej z oskarżonych zaskarżył obrońca E. P. i D. S., zarzucając:

- błędną wykładnię art. 271 § 1 k.k. i w konsekwencji błędne jego zastosowanie,
- błędne zastosowanie § 2 Rozporządzenia w sprawie wywiadów,
- błędną wykładnię art. 107 ustęp 1 ustawy o pomocy społecznej w związku z art. 33 § 4 k.p.a.,
- obrazę art. 176 k.p.k. poprzez zaniechanie przesłuchania świadka B. S.,
- brak jakichkolwiek ustaleń faktycznych co do rzeczywistej sytuacji rodzinnej i majątkowej J. S. podczas, gdy z materiału sprawy wynika, że jest ona osobą ubogą, długotrwale i ciężko chorą, przyjmuje leki i świadczenia medyczne, ma niski dochód, to jest spełnia warunki do otrzymania pomocy z art. 7 ustawy o pomocy społecznej,
- nie zastosowanie art. 106 ustęp 1 w związku z art. 107 ustęp 5 ustawy o pomocy społecznej w związku z art. 77 § 1 k.p.a.,
- rażąco surową karę w związku z art. 54 i 54 k.k. oraz art. 4 k.p.k.

W uzasadnieniu wniesionej apelacji stanowiącej w istocie rozwinięcie wskazanych wyżej zarzutów, skarżący podkreślił, że do chwili obecnej nie jest wiadomym na czym polega istotność prawna sporządzenia wywiadu w miejscu zamieszkania i z osobą ubiegającą się o pomoc z (...).

W konsekwencji powyższych zarzutów obrońca oskarżonych wniósł o uniewinnienie oskarżonych, a ewentualnie o umorzenie postępowania z uwagi na znikomą szkodliwość czynu, tudzież o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sadowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonych okazała się być oczywiście bezzasadną.

W tym miejscu przypomnieć należy, że apelacja jest oczywiście bezzasadna, jeżeli w sposób oczywisty brak jest wątpliwości, co do tego, że w sprawie nie wystąpiły uchybienia określone w art. 438 k.p.k. oraz art. 439 k.p.k., a nadto nie zachodzi przesłanka z art. 440 k.p.k. Apelacja oczywiście bezzasadna jest taką apelacją, której bezpodstawność, niezasadność, nie budzi wątpliwości. Zasadność apelacji, bądź jej brak wiązać należy, bowiem z oceną trafności uchybień, jakie w apelacji zostały wskazane.

Wskazane powyżej okoliczności uzasadniające określenie przedmiotowej apelacji za oczywiście bezzasadną zachodziły niewątpliwie w niniejszej sprawie.

Na wstępie, przed omówieniem zarzutów apelacyjnych, stwierdzić należy, iż kontrola odwoławcza zaskarżonego wyroku prowadzi do wniosku, że Sąd I instancji dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, a orzekając wziął pod uwagę wszystkie przeprowadzone dowody. Sąd I instancji w jasny i przekonujący sposób przedstawił tok swojego rozumowania. Każdy z ujawnionych w toku przewodu sądowego dowodów poddany został ocenie, która uwzględnia wskazania doświadczenia życiowego i reguły logicznego rozumowania.

Powyższe stanowisko potwierdza analiza akt sprawy i uzasadnienie wyroku, w którym prawidłowo wskazano, jakie fakty zostały uznane za udowodnione i jakie dowody były podstawą ich przyjęcia. Ocena materiału dowodowego nie budzi zastrzeżeń, albowiem nie wykracza poza ramy swobodnej ich oceny, jest dokładna i nie wykazuje błędów logicznych.

Podkreślić też należy, że uzasadnienie zaskarżonego wyroku odpowiada wymogom art. 424 § 1 i 2 k.p.k. i w pełni pozwala na kontrolę prawidłowości zaskarżonego rozstrzygnięcia.

Przechodząc do szczegółów Sąd II instancji w pierwszej kolejności podnosi, iż nie podzielił stanowiska obrońcy oskarżonych co do tego, jakoby Sąd I instancji nie przeprowadzając dowodu z zeznań świadka B. S. dopuścił się obrazy art. 167 k.p.k.

Po pierwsze zauważyć należy, iż ani oskarżone, ani także ich obrońca nie wnioskowali w toku postępowania pierwszoinstancyjnego o przeprowadzenie tego rodzaju dowodu. Po wtóre sąd rozstrzygający, jakkolwiek ma obowiązek dochodzenia prawdy obiektywnej (art. 4 k.p.k.) także w sytuacji, gdy strony, zachowują wstrzeźliwość w tym zakresie i nie wnioskują o przeprowadzenie nowych dowodów, to ma obowiązek czynić to tylko wtedy, jeżeli dokonując oceny dotychczas ustalonego materiału dowodowego uzna, że materiał ten jest niepełny, niekompletny i należy go dla całkowitego wyjaśnienia sprawy o te dowody uzupełnić - tak Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 11 marca 2003 roku wydanym w sprawie o sygnaturze akt III KKN 94/01.

W przedmiotowej sprawie żadna ze stron niniejszego postępowania, w tym także oskarżone, nie kwestionowały tego, że w danych, wskazanych we wniesionym akcie oskarżenia, nie przeprowadzono wywiadu środowiskowego z J. S., a z jej synową B. S.. Skoro zatem okoliczność ta nie budziła wątpliwości i była bezsporna, to przeprowadzanie dowodu z zeznań B. S. było bezprzedmiotowe jako, że okoliczność, która miałaby zostać dowiedziona, została już udowodniona.

Idąc dalej, Sąd II instancji podnosi, iż obrońca oskarżonych w sposób zupełnie bezpodstawny bagatelizuje, marginalizuje, a w konsekwencji także i pozbawia znaczenia okoliczności sporządzenia przez oskarżone wywiadu środowiskowego z osobą inną, aniżeli wskazana we wniosku o przyznanie pomocy społecznej. Z ugruntowanego orzecznictwa Naczelnego Sądu Administracyjnego wynika, że rola wywiadu środowiskowego w sprawach pomocowych jest niezwykle ważna. Jest on bowiem sposobem zbierania informacji, rozmową z osobą starającą się o przyznanie świadczenia z pomocy społecznej (i jej rodziną), swoistym trybem postępowania dowodowego, kwestionariusz zaś szczególną formą protokołu w rozumieniu przepisów ustawy kodeks postępowania administracyjnego, mającą na celu uwzględnienie specyficznego charakteru postępowania w sprawach z zakresu pomocy społecznej, co podkreślił jasno Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 7 maja 2002 roku w sprawie o sygnaturze akt I SA 3337/01. I jakkolwiek stan faktyczny sprawy na gruncie którego zostało wydane powołane orzeczenie był inny, od tego zaistniałego w sprawie będącej przedmiotem niniejszej kontroli instancyjnej,

to niemniej nie zmienia to rangi i znaczenia przeprowadzenia wywiadu środowiskowego w sposób przewidziany przez ustawodawcę jako, że ma on zasadnicze znaczenie, aby organ pomocowy mógł ocenić, czy osoba ubiegająca się o świadczenie z pomocy społecznej spełnia stosowne kryteria. Stąd też i rozstrzygnięcie w przedmiocie odpowiedzialności karnej oskarżonych w zarzucanym im zakresie nie mogło nastąpić bez należytego docenienia znaczenia powyższej kwestii, jak to zdaje się, że chce skarżący.

Z przyczyn niewiadomych Sądowi II instancji, skarżący upatruje w treści Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 8 czerwca 2012 roku w sprawie rodzinnego wywiadu środowiskowego podstaw do zdyskwalifikowania zaskarżonego wyroku, sugerując, że powołany akt wykonawczy, uprawniając do przeprowadzenia wywiadu środowiskowego poza miejscem zamieszkania beneficjenta świadczeń, nie przywiązuje wagi do metody sporządzenia wywiadu środowiskowego, a jedynie do danych w nim zawartych. Nic bardziej mylnego. Jakkolwiek w rzeczonym Rozporządzeniu z dnia 8 czerwca 2012 roku rzeczywiście przewidziano możliwość przeprowadzenia wywiadu środowiskowego nie tylko w miejscu zamieszkania osoby albo rodziny, ale także i w miejscu ich pobytu, to niemniej w żadnym punkcie tego aktu nie zostało podane, że wywiad taki może zostać przeprowadzony z inną osobą, aniżeli ta, która ubiega się o pomoc i której tego rodzaju pomoc socjalna ma zostać udzielona. Nawet w § 8 tego Rozporządzenia, a więc w stosunku do osób lub rodzin poszkodowanych w wyniku sytuacji kryzysowej występującej na skalę masową, a także klęski żywiołowej bądź zdarzenia losowego, wywiad środowiskowy musi zostać przeprowadzany z tymi osobami, a nie z ich krewnymi.

Błędnie też skarżący upatruje podstaw do zdyskwalifikowania zaskarżonego wyroku w wyroku Sądu Najwyższego wydanym w sprawie o sygnaturze akt III K 81/04. Pomijając już nawet to, że powołany wyrok dotyczył zgoła odmiennej sytuacji, to zauważyć należy, iż powołana przez apelującego teza tego orzeczenia Sądu Najwyższego odnosiła się do art. 297 k.k., nie zaś do art. 271 § 1 k.k. Gdyby jednak skarżący bardziej wnikliwie przeanalizował treść zacytowanego fragmentu wyroku Sądu Najwyższego, to z całą pewnością zauważyłby, że z uzasadnienia tego wyroku wynika, że Sąd Najwyższy przywiązuje wagę nawet do dokumentu, który, zawierając poświadczoną nieprawdę, nie został wykorzystany zgodnie ze swoim przeznaczeniem.

W tym miejscu przypomnieć należy, iż określonego w art. 271 § 1 k.k. przestępstwa poświadczenia nieprawdy dopuszcza się funkcjonariusz publiczny lub inna uprawniona do wystawienia dokumentu osoba, która poświadcza w nim nieprawdę co do okoliczności mającej znaczenie prawne. Z brzmienia zacytowanego przepisu prawa wynika zatem wprost, iż aby uznać, że do naruszenia tego przepisu doszło, muszą zostać spełnione następujące warunki. Sprawca musi być funkcjonariuszem publicznym lub inną uprawnioną do wystawienia dokumentu osobą, dalej sprawca musi poświadczyć nieprawdę, i owo poświadczenie nieprawdy musi dotyczyć okoliczności mającej znaczenie prawne.

Na podstawie art. 271 k.k., co z całą mocą podkreślane jest w doktrynie, ***karane jest takie poświadczenie nieprawdy, które odnosi się do prawnie relewantnej okoliczności, to jest takiej, która jest ważna dla czegoś i z jakiegoś punktu widzenia*** – Teza numer 1, R. – WS.2010.1.219 – P. J. – Poświadczenie nieprawdy przez notariusza, jako podstawa jego odpowiedzialności karnej i dyscyplinarnej. Przecież przedmiotem ochrony, do którego odnosi się przestępstwo z art. 271 k.k. (fałsz intelektualny), jest wiarygodność dokumentów w ich aspekcie dowodowym, o czym świadczy chociażby umieszczenie tego przepisu prawa w dziale Kodeksu karnego zatytułowanego „Przestępstwa przeciwko wiarygodności dokumentów”.

W kontekście powyższego oczywistym jest, że pomimo iż B. S. podała oskarżonym prawdziwe dane o sytuacji materialno - bytowej J. S., to w żaden sposób nie może to eliminować zawinienia oskarżonych. Okoliczność bowiem, że w ten sposób przeprowadzony wywiad nie doprowadził do wydania niesłusznych decyzji o przyznaniu pomocy socjalnej J. S. nie ma żadnego znaczenia. Istotne jest bowiem to, że w sytuacji, gdyby oskarżone podały w kartach wywiadów, że nie przeprowadziły wywiadu środowiskowego z J. S., to decyzja o przyznaniu jej świadczenie socjalnego w ogóle nie zostałaby wydana.

Powoływany przecież przez samego skarżącego przepis art. 102 ustęp 1 ustawy o pomocy społecznej jednoznacznie stanowi, że świadczenia z pomocy społecznej przyznawane są na wniosek osoby zainteresowanej, jej przedstawiciela

ustawowego, albo innej osoby, za zgodą osoby zainteresowanej lub jej przedstawiciela ustawowego. Skoro tak i skoro, zgodnie z art. 106 ustęp 4 powołanej ustawy, decyzję administracyjną o przyznaniu lub odmowie przyznania świadczenia, wydaje się po przeprowadzeniu wywiadu środowiskowego oraz skoro, co wynika wprost z art. 107 ustęp 1, rodzinny wywiad przeprowadza się u osób i rodzin korzystających lub ubiegających się o świadczenia z pomocy społecznej (...), to brak jest jakichkolwiek wątpliwości co do rangi i znaczenia przeprowadzenia wywiadu właśnie z osobą ubiegającą się o przyznanie tego rodzaju pomocy, nie zaś z jakąkolwiek inną nawet, jeżeli jest to osoba będąca członkiem najbliższej rodziny ubiegającego się o pomoc.

Wreszcie Sąd Okręgowy odmówił racji skarżącemu, jakoby udzielanie oskarżonym informacji przez B. S. było działaniem w imieniu J. S., a więc w oparciu o udzielone pełnomocnictwo. Taki pogląd rzeczywiście znajdowałby uzasadnienie, ale jedynie w sytuacji, gdyby sama J. S. wyraziła zgodę na powyższe, tudzież, w przypadku, gdyby udzieliła B. S. swego pełnomocnictwa w tym przedmiocie. Tymczasem w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym nie znajduje się tego rodzaju dokument. Zbędne natomiast uznać należy wywody apelującego, iżby tego rodzaju, co wykonana rzekomo w imieniu J. S., czynność była na tyle błaha, że nie wymagała przedłożenia pełnomocnictwa. Sama J. S., co zresztą wprost wynika z jej zeznań, nigdy nie wyrażała zgody, aby B. S. występowała w jej imieniu w sprawie przyznania świadczenia socjalnego (k. 362 verte akt). Stąd też wszelkie deliberacje obrońcy oskarżonych w tym zakresie uznać należy za całkowicie bezprzedmiotowe.

Reasumując Sąd II instancji stwierdza, iż podjęta przez obrońcę oskarżonych próba dowiedzenia, że swoim działaniem oskarżone nie wyczerpały wszystkich znamion określonego w art. 271 § 1 k.k. przestępstwa, jest całkowicie nieskuteczna.

W kontekście powyższego zarzut skarżącej, jakoby Sąd Rejonowy wydał zaskarżony wyrok z obrazą prawa materialnego, konkretnie z obrazą art. 271 § 1 k.k. jest całkowicie chybiony.

Mając na uwadze to, że apelacja obrońcy oskarżonych została skierowana przeciwko całości rozstrzygnięcia oraz w związku z kwestionowaniem przez obrońcę oskarżonych wymiaru kary, Sąd Odwoławczy na podstawie art. 447 § 1 k.p.k., dokonał także oceny wymierzonych oskarżonym E. P. i D. S. kar.

Analizując zatem zaskarżony wyrok pod względem rodzaju i wysokości wymierzonych oskarżonym kar, Sąd II instancji podnosi, iż Sąd Rejonowy, wbrew stanowisku skarżącego, właściwie zastosował dyrektywy wymiaru kary ujęte w przepisie art. 53 k.k. i trafnie uzasadnił ich zastosowanie.

Przede wszystkim Sąd Okręgowy z całą stanowczością podkreśla, iż to właśnie na oskarżonych, jako na funkcjonariuszach publicznych w rozumieniu art. 115 § 13 k.k., spoczywał obowiązek szczególnej dbałości o przestrzeganie ustalonego porządku prawnego. Tak więc również z tego powodu dopuszczenie się właśnie przez funkcjonariusza publicznego złamania obowiązującego porządku prawnego należy traktować, jako szczególnie naganne, co także zresztą wykluczało podjęcie decyzji, czy to o umorzeniu postępowania karnego, czy o warunkowym jego umorzeniu.

Sąd II instancji zdaje sobie sprawę, że w małych społecznościach lokalnych osoby sprawujące funkcje publiczne, w tym także, tak jak B. S., funkcje radnej, cieszą się zaufaniem. Niemniej bezkrytyczna wiara nie może prowadzić do braku respektowania przepisów prawa, jak to miało miejsce w przypadku oskarżonych.

Mając zatem na uwadze powyższe, Sąd Odwoławczy uznał, że ukształtowany przez Sąd I instancji wymiar i rodzaj orzeczonych wobec oskarżonych kar stanowić będzie dla nich dolegliwość proporcjonalną do stopnia zawinienia oskarżonych i okoliczności sprawy, uwzględniającą w należyтым stopniu stopień społecznej szkodliwości popełnionych przez nie przestępstw i stanowić będzie dla E. P. i D. S. poważną, aczkolwiek nie nadmierną dolegliwość, w należyтым stopniu uwzględniającą dyrektywy wskazane w ustawie w zakresie prewencji ogólnej i szczególnej.

Tak więc, Sąd Odwoławczy uznając apelację obrońcy oskarżonych za oczywiście bezzasadną, zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego w Szamotułach utrzymał w mocy, o czym orzekł, jak w punkcie 1 wyroku z dnia 23 lipca 2014 roku.

Kształtując natomiast swe orzeczenie o kosztach, Sąd Odwoławczy, na podstawie na podstawie art. 634 k.p.k. i art. 633 k.p.k., zasądził od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa koszty procesu za postępowanie odwoławcze po 1/2 części, to jest w kwocie po 10 złotych, a na podstawie art. 1 i art. 2 ustęp 1 punkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych, wymierzył oskarżonym opłatę za II instancję w kwocie po 320 złotych.

Jednocześnie jako, że w punkcie 5 wydanego w dniu 7 kwietnia 2014 roku orzeczenia Sąd Rejonowy błędnie określił wartość należnej Skarbowi Państwa od oskarżonych opłaty za I instancję, Sąd II instancji, na podstawie art. 16 ustęp 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych określił prawidłową jej wysokość na kwotę 320 złotych (punkt 2 wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu).

/M. D./ /M. Z./ /M. S./